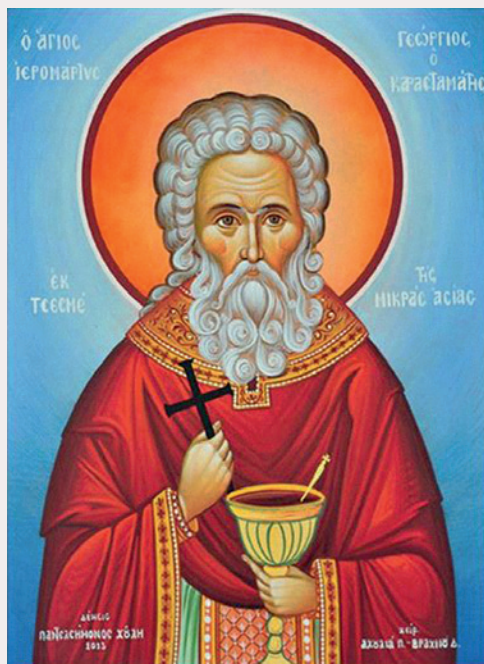


Άγιος Γεώργιος Καρασταμάτης

Ιερομάρτυρας εξ Αγίας Παρασκευής Κρήνης
(Τσεσμέ) της Μικράς Ασίας.



Ιερομάρτυρας ἅγιος Γεώργιος Καρασταμάτης γεννήθηκε στην Αγία Παρασκευή Κρήνης (Τσεσμέ) της Μικράς Ασίας.

Ἡ Αγία Παρασκευή ἴταν ἓνα παραθαλάσσιο χωριό στη χερσόνησο της Ερυθραίας σε ἀπόσταση πέντε χιλιομέτρων ἀπὸ το Τσεσμέ, με αμιγῆ ἐλληνικό πληθυσμό 5.000 κατοίκων. Κύρια ἀσχολία τους ἴταν ἡ αλιεία.

Ὁ π. Γεώργιος καταγόταν ἀπὸ οἰκογένεια πλούσιων καπεταναίων που εἶχε στην κατοχή της ἓναν αλιευτικό στόλο ἀπὸ τράτες και καΐκια. Ὁ ἴδιος δεν ἀσχολήθηκε με την αλιεία. Φοίτησε στην Κρηναία

Σχολή Αρρένων και ακολουθώντας την ιερατική του κλίση χειροτονήθηκε ιερέας.

Ήταν έγγαμος ιερέας κι εφημέριος των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ενός εκ των τριών ενοριακών ναών του χωριού.

Ευσυνείδητος κληρικός, είχε μεγάλη ευλάβεια, ταπείνωση, ιερατικό ήθος και αγάπη για τη Θεία Λατρεία. Ήταν άριστος λειτουργός, γνώστης της βυζαντινής μουσικής και καλλίφωνος. Κύριο χαρακτηριστικό, από τη νεότητά του, ήταν η καλοσύνη, η ειλικρίνεια και η ευγένειά του, που τον έκαναν ιδιαίτερα αγαπητό στους συγχωριανούς του.

Τα φουντωτά, κατσαρά μαλλιά του είχαν γίνει αφορμή να τον αποκαλούν οι συγχωριανοί του «Τούρλο». Έτσι λέγανε στην περιοχή το ύψωμα, δηλαδή τον μικρό λόφο. Δεν ήταν όμως το μοναδικό του παρατσούκλι. Τον έλεγαν και «Οψμάκι» γιατί αργούσε να τελειώσει τις ακολουθίες και τη Θεία Λειτουργία.

Λίγο πριν την έναρξη του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου η Τουρκία με την καθοδήγηση των συμμάχων της Γερμανών, τον Μάιο του 1914 εκδιώκει τους Έλληνες που ζούσαν στα παράλια της Μικράς Ασίας με το πρόσχημα να εκκενωθεί η περιοχή απέναντι από τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου για στρατιωτικούς λόγους.

Στον πρώτο αυτό διωγμό των Ελλήνων, αναγκάστηκε ο πατήρ Γεώργιος να φύγει με την οικογένειά του από τα Μικρασιατικά παράλια και να περάσουν με καϊκι στη γειτονική Χίο.

Τον Μάιο του 1919 η Ελλάδα (η οποία ήταν με το μέρος των νικητών του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου) εξασφάλισε από τις δυνάμεις της Αντάντ (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία) την άδεια να αποβιβάσει στρατεύματα στη Σμύρνη, προκειμένου να προστατεύσει τους χριστιανικούς πληθυσμούς της Ιωνίας από τις δολιοφθορές των Τούρκων ατάκτων.

Την ίδια ακριβώς χρονική περίοδο, μετά την απόβαση του ελληνικού στρατού, επιστρέφουν οι εκτοπισμένοι Μικρασιάτες στις εστίες τους. Επιστρέφει και ο π. Γεώργιος με την οικογένειά του στην Αγία Παρασκευή.

Τα χρόνια αυτά που έζησε στην προσφυγιά ο π. Γεώργιος, μακριά από τον αγαπημένο πατρογονικό τόπο, τον είχαν βαθιά λυπήσει. Όταν επέστρεψε πίσω και πάτησε το χώμα της πατρίδας του, πήρε την απόφαση πως, ό,τι κι αν γίνει εις το εξής, δεν θα φύγει ξανά

από το χωριό του και από την εκκλησία όπου του όρισε ο Θεός να είναι λειτουργός.

Με την απόβαση του ελληνικού στρατού στα παράλια της Μικρασιατικής Ελλάδας, πρωταρχική μέριμνα της Κυβέρνησης Βενιζέλου ήταν η προστασία των ελληνικών πληθυσμών από την τουρκική αυθαιρεσία και σαν δεύτερος στόχος η πραγματοποίηση της «Μεγάλης Ιδέας» δηλαδή της απελευθέρωσης των αλύτρωτων Ελλήνων.

Ο ελληνικός στρατός προχώρησε από τα παράλια της Μικράς Ασίας και έφτασε 100 χλμ. έξω από την Άγκυρα.

Το 1922 τα τουρκικά στρατεύματα άρχισαν την αντεπίθεση.

Ο ελληνικός στρατός υποχώρησε χάνοντας τη μια μάχη μετά την άλλη. Ταυτόχρονα με την υποχώρηση έφυγαν και οι Έλληνες κάτοικοι των περιοχών αυτών φοβούμενοι αντίποινα από τους Τούρκους.

Η τελευταία μάχη στη Μικρά Ασία δόθηκε από τον Πλαστήρα κοντά στο Τσεσμέ. Ήταν 28 Αυγούστου του 1922.

Η νίκη των Ελλήνων στη μάχη αυτή έδωσε τον χρόνο στους Έλληνες κατοίκους των χωριών του Τσεσμέ να φύγουν με τα καΐκια τους στα νησιά του Αιγαίου για να γλυτώσουν από τις σφαγές των Τούρκων. Οι κάτοικοι της Αγίας Παρασκευής έφυγαν με προορισμό τη Χίο, τη Σκιάθο και την βόρεια Ελλάδα.

Τον δρόμο της προσφυγιάς ετοιμάστηκε με πόνο να πάρει και η οικογένεια του παπα-Γιώργη. Εκείνος όμως σταθερός στην απόφαση που είχε πάρει λίγα χρόνια πριν, να μην εγκαταλείψει ποτέ το χωριό και την εκκλησιά του, δεν δέχτηκε να ακολουθήσει τα παιδιά και τα εγγόνια του.

Δεν ήταν όμως ο υπέργηρος ιερέας ο μοναδικός κάτοικος του χωριού που δεν θέλησε να ξεριζωθεί από τον τόπο του. Ο παπα-Γιώργης παρέμεινε στο χωριό μαζί με δυο ακόμη γέροντες, παλιούς κουρείς, τον Γιώργη Μακρινιάκη και τον Νικολή Καρακούδα. Οι τρεις τους αποχαιρέτησαν τις οικογένειές τους μα και όλους τους συγχωριανούς τους.

Την Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου του 1922 η παράξενα απόκοσμη σιγή που κάλυπτε το χωριό διασαλεύθηκε από τον ήχο της καμπάνας των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Ήταν ο παπα-Γιώργης που χτύπησε την καμπάνα για τη Θεία Λειτουργία. Δίχως να φοβηθεί τους Τσέτες, που από τη νύχτα είχαν φτάσει στην περιοχή, εκείνος

έκανε σαν λειτουργός το χρέος του απέναντι στον Θεό. Ο μπαρμπα-Γιώργης Μακριδάκης και ο μπαρμπα-Νικολής Καρακούδας ήταν κι εκείνοι εκεί για να εκκλησιαστούν.

Σε κάποια στιγμή, κι ενώ η Θεία Λειτουργία όδευε προς το τέλος, της ακούστηκε ένας δυνατός, υπόκωφος, ακαθόριστος ήχος να πλησιάζει στο χωριό. Ήταν οι Τσέτες που με τ' αφηνιασμένα τους άλογα έμπαιναν αλαλάζοντας στα πρώτα σπίτια του χωριού.

Ακούγοντας αυτόν τον τρομαχτικό ήχο οι δυο γέροντες κυριεύθηκαν από μεγάλο φόβο και ταραχή. Δίχως ψυχραιμία και μη έχοντας το θάρρος ν' αντιμετωπίσουν τον κίνδυνο έφυγαν τρομαγμένοι και κρύφτηκαν σε μια κρυψώνα κοντά στην εκκλησιά.

Ο παπα-Γιώργης καθόλου δεν ταραχτηκε. Συνέχισε ήρεμος τη Θεία Λειτουργία. Ακόμη κι όταν οι Τσέτες μπήκαν έφιπποι μέσα στην εκκλησιά εκείνος δεν φοβήθηκε. Ήλθε και στάθηκε στην Ωραία Πύλη. Την Πύλη που χωρίζει τον ουρανό από τη γη, τη στιγμή από την αιωνιότητα.

Οι Τσέτες με τα γυμνά σπαθιά τους χτύπησαν τον ιερέα με μένος.

Και πέρασε ο άγιος Γεώργιος μ' ένα μονάχα βήμα από την Ωραία Πύλη της εκκλησιάς του στην Ωραία Πύλη του παραδείσου!

Οι Τσέτες αφού γύρισαν ολόκληρο το χωριό δίχως να βρούνε άλλους κατοίκους φύγανε αργά το μεσημέρι.

Οι δυο ηλικιωμένοι συγχωριανοί του, σαν σιγουρεύτηκαν πως άδειασε το χωριό από τους Τούρκους στρατιώτες, βγήκανε από την κρυψώνα τους. Φτάνοντας στην εκκλησιά είδαν από ένα μικρό παραθυράκι τον μάρτυρα σφαγμένο στην Ωραία Πύλη έχοντας βαμμένα τα κατάλευκα μαλλιά του στο μαρτυρικό του αίμα. Συγκλονισμένοι χάθηκαν ξανά στην κρυψώνα τους μέχρι που το πυκνό σκοτάδι απλώθηκε στο έρημο χωριό.

Οι δυο γέροντες το ίδιο βράδυ διέφυγαν από τον κάβο «Κουμουδι» με βάρκα στη Χίο. Ο μπαρμπα-Γιώργης Μακριδάκης ως αυτόπτης μάρτυρας των όσων είδε και έζησε, παρέδωσε τη μαρτυρία του αυτή την οποία αναφέρει στο βιβλίο του «ΧΑΜΕΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ: ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ Η ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΤΣΕΣΜΕ (ΤΟ ΚΙΟΣΤΕ) 1760-1922» ο Ιωάννης Δ. Αικατερίνης.

Ο άγιος Γεώργιος εορτάζεται στις 4 Σεπτεμβρίου.

Άννα Ιακώβου